

ΕΤΟΣ 61ον

3 Φεβρουαρίου 2013

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 5 (3114)

ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Όπως μᾶς πληροφορεῖ τὸ ἱερό κείμενο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, στό πρῶτο κεφάλαιο τοῦ βιβλίου τῆς Γένεσης, στήν ἐξέλιξη τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου, ἡ παρουσία τοῦ φυσικοῦ σκοτους προηγήθηκε ἀπό τή δημιουργία καί τήν ἐμφάνιση τοῦ φυσικοῦ φωτός. Αὐτό ἀναφέρει καί ὁ ἀπ. Παῦλος, παραθέτοντας τὸ ἐδάφιο «ὁ Θεός πού εἶπε νά λάμψει τὸ φῶς μέσα ἀπό τὸ σκοτάδι» (Β΄ Κορ. 4,6).

Όταν ὁ Θεός δημιούργησε τὸν οὐρανὸ καί τή γῆ, στό χώρο τοῦ ἀπέραντου διαστήματος ἐπικρατοῦσε μόνο σκοτάδι· «καί τήν ἄβυσσο τή σκέπαζε τὸ σκοτάδι» (Γεν. 1,2). Μετά ἔκανε τήν παρουσία του τὸ φυσικό φῶς: «Καί εἶπεν ὁ Θεός· γενηθήτω φῶς καί ἐγένετο φῶς» (στ. 3). Καί ἔκτοτε ἄρχισε ἡ διάκριση μεταξύ τοῦ φωτός καί τοῦ σκοτους· «καί διεχώρισεν ὁ Θεός ἀναμέσον τοῦ φωτός καί ἀναμέσον τοῦ σκοτους» (στ. 4). Τότε ἐφανίσθη καί τὸ θαῦμα τῆς ζωῆς πάνω στή γῆ, κάτω ἀπό τὸ ζωοδόχο φῶς τοῦ φυσικοῦ ἡλίου, μέ κορυφαῖο δημιούργημα τὸν ἄνθρωπο.

Τὸ ἰδιαίτερο δῶρο τοῦ Θεοῦ στόν ἄνθρωπο

Ὁ ἄνθρωπος ὅμως, σέ σχέση μέ τὰ ἄλλα ζωντανά δημιουργήματα, εἶχε τὸ ἐξάιρετο προνόμιο, ἐκτός ἀπό τὸ νά βλέπει φυσικό φῶς, νά ἀπολαμβάνει, νά αισθάνεται καί νά φωτίζεται ἀπό τὸ πνευματικό φῶς, τὸ θεῖο φῶς, τὸ φῶς τῆς ζωοποιῦ χάριτος τοῦ Δημιουργοῦ. Ἡ παρακοή στό θεῖο θέλημα, τὸ προπατορικό ἁμάρτημα, ἔφερε τήν ἁμαρτία στή ζωὴ τῶν ἀνθρώπων μέσω τοῦ διαβόλου. Μέ συνέπεια νά σκοτισθεῖ ὁ νοῦς τῶν πρωτοπλάστων καί νά χάσουν τὸ πνευματικό φῶς, τὸ φωτισμὸ τοῦ Θεοῦ.

Καί ἐνῶ τὸ φυσικό φῶς τοῦ ἡλίου, παρά τήν παρακοή, ἦταν τὸ μόνο πού παρέμεινε νά φωτίζει καί νά παρηγορεῖ τή ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, γλίστρισε μέσα καί τὸ σκοτάδι τῆς ἁμαρτίας μέ τή σκιά τοῦ θανάτου ὡς γεγονός καί ὡς συνεχὴ ἀπειλή ἐναντίον τῆς ζωῆς τοῦ κόσμου. Καί μέχρι νά ἔλθει ὁ Χριστός, τὸ γένος

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Β΄ Κορ. δ΄ 6-15)

Ἡ φανέρωση τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ

Ἀδελφοί, ὁ Θεὸς ὁ εἰπὼν ἐκ σκοτοῦς φῶς λάμπει, ὃς ἔλαμψεν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν πρὸς φωτισμὸν τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐχομεν δὲ τὸν θησαυρὸν τοῦτον ἐν ὄσπρακίνοις σκεύεσιν, ἵνα ἡ ὑπερβολὴ τῆς δυνάμεως ἡ τοῦ Θεοῦ καὶ μὴ ἐξ ἡμῶν, ἐν παντὶ θλιβόμενοι ἀλλ' οὐ στενοχωρούμενοι, ἀπορούμενοι ἀλλ' οὐκ ἐξαπορούμενοι, διωκόμενοι ἀλλ' οὐκ ἐγκαταλειπόμενοι, καταβαλλόμενοι ἀλλ' οὐκ ἀπολλύμενοι, πάντοτε τὴν νέκρωσιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι περιφέροντες, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι ἡμῶν φανερωθῇ. Ἀεὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ ζῶντες εἰς θάνατον παραδιδόμεθα διὰ Ἰησοῦν, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ φανερωθῇ ἐν τῇ θνητῇ σαρκὶ ἡμῶν. Ὡστε ὁ μὲν θάνατος ἐν ἡμῖν ἐνεργεῖται, ἡ δὲ ζωὴ ἐν ὑμῖν. Ἐχοντες δὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα τῆς πίστεως κατὰ τὸ γεγραμμένον, «ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα», καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν, διὸ καὶ λαλοῦμεν, εἰδότες ὅτι ὁ ἐγείρας τὸν Κύριον Ἰησοῦν καὶ ἡμᾶς διὰ Ἰησοῦ ἐγερεῖ καὶ παραστήσει σὺν ὑμῖν. Τὰ γὰρ πάντα δι' ὑμᾶς, ἵνα ἡ χάρις πλεονάσασα διὰ τῶν πλειόνων τὴν εὐχαριστίαν περισσεύσῃ εἰς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ.

τῶν ἀνθρώπων ἦταν «ἰλαὸς πού καθόταν στό σκοτάδι τῆς πνευματικῆς ἄγνοιας τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καί μέ τήν ἀπειλή τοῦ πνευματικοῦ καί σωματικοῦ θανάτου σάν σκιά στήν προσωπική τους ζωή» (Μτ. 4,16).

Τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ συνιστᾷ γεγονός θείας φιλιανθρωπίας

Ὅμως ἡ φιλιανθρωπία τοῦ Θεοῦ ἔδωσε μιά δεύτερη εὐκαιρία στό ἀνθρώπινο γένος νά ἐπανακτήσει τή δωρεά τοῦ πνευματικοῦ φωτισμοῦ. Γιά τό λόγο αὐτό «ἔλαμψε στίς καρδιές μας γιά νά μᾶς φωτίσει στή γνώση τῆς δόξας Του, μέ τήν παρουσία τοῦ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Β΄ Κορ. 4,6).

Ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ στόν κόσμο ὡς Θεοῦ καί ὡς ἀνθρώπου, δηλαδή ὡς Θεοῦ ἀνθρώπου, ἀπομάκρυνε τή σκιά τοῦ πνευματικοῦ σκοτοῦς καί τή θέση του πῆρε πάλη τό φῶς τοῦ Χριστοῦ καί ἡ ἀναζωοποίηση τοῦ κόσμου. Χαρακτηριστική εἶναι ἡ θεολογική γλώσσα τοῦ ἀγαπημένου μαθητῆ τοῦ Χριστοῦ, Ἰωάννη τοῦ Εὐαγγελιστῆ: «Ἐν αὐτῷ ζωὴ ἦν, καί ἡ ζωὴ ἦν τό φῶς τῶν ἀνθρώπων» (Ἰω. 1,4)· δηλαδή, ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἐκείνη πού φωτίζει τοὺς ἀνθρώπους.

Τό φῶς τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ μυστήριο ζωῆς καί σωτηρίας

Σέ ἐμᾶς τοὺς πιστοὺς χριστιανοὺς, ἀπό τή στιγμή πού δεχθήκαμε τό φῶς τῆς χάριτός Του μέ τό μυστήριο τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος, νεκρώθηκε ἡ ἁμαρτία πού ἔφερε τό θάνατο στή ζωὴ μας. Διότι μέ τήν τριπλή κατάδυσή μας στό καθάριστο ὕδωρ τῆς κοίλυμβήθρας συμμετέχουμε στήν τριήμερη ταφή καί Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Λουζόμαστε ἀπό τό Φῶς τῆς Ἀναστάσεως καί γινόμαστε μέτοχοι στή

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ὁ Θεός πού εἶπε νά λάμψη φῶς ἀπό τό σκοτάδι, αὐτός ἐλαμψε μέσα μας, διὰ νά φέρῃ εἰς φῶς τὴν γνώσιν τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἔχομεν δέ τὸν θησαυρόν αὐτόν μέσα σέ πλῆνη σκεύη, διὰ νά φανῆ ὅτι τέτοια ὑπερβολικὴ δύναμις εἶναι τοῦ Θεοῦ καὶ δέν προέρχεται ἀπὸ μᾶς. Πιεζόμεθα μὲ κάθε τρόπον, ἀλλὰ δέν φθάνομεν σέ ἀδιέξοδον, εὐρισκόμεθα σέ ἀμυχανίαν ἀλλ' ὄχι σέ ἀπελπισίαν, διωκόμεθα ἀλλὰ δέν ἐγκαταλείπομεθα, καταβαλλόμεθα ἀλλὰ δέν χανόμεθα. Πάντοτε φέρομεν εἰς τὸ σῶμά μας τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, διὰ νά φανερωθῆ καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὸ σῶμά μας. Διότι ἐνῶ ζῶμεν, παραδιδόμεθα πάντοτε εἰς θάνατον χάριν τοῦ Ἰησοῦ, διὰ νά φανερωθῆ καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὸ θνητόν μας σῶμα. Ὡστε ὁ μὲν θάνατος συντελεῖται σ' ἐμᾶς, ἀλλ' ἡ ζωὴ σ' ἐσᾶς. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἔχομεν τὸ ἴδιο πνεῦμα τῆς πίστεως σύμφωνα πρὸς ὅ,τι εἶναι γραμμένον, «ἐπίστεψα καὶ διὰ τοῦτο ἐμίλησα», καὶ ἐμεῖς πιστεύομεν, διὰ τοῦτο καὶ μιλάμε, διότι γνωρίζομεν ὅτι ἐκεῖνος πού ἀνέστησε τὸν Κύριον Ἰησοῦν θά ἀναστήσῃ καὶ ἐμᾶς διὰ τοῦ Ἰησοῦ καὶ θά μᾶς στήσῃ μαζί μ' ἐσᾶς ἐνώπιόν του. Ὅλα γίνονται πρὸς χάριν σας, ὥστε καθὼς ἡ χάρις ἐπεκτείνεται εἰς περισσοτέρους, νά προκαλέσῃ πλουσίαν τὴν εὐχαριστίαν πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέηλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀθιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

νέα κατὰ Χριστόν ζωὴ πού ἐγκαινίασε ὁ Κύριος, ὅπως μᾶς ἴβει ὁ ἀπ. Παῦλος· «στό θάνατο αὐτοῦ βαπτισθήκαμε... γιὰ νά πορευθοῦμε σέ ἕναν καινούργιο τρόπο ζωῆς» (Ρωμ. 6,3-4).

Αὐτὴ ἡ μυστηριακὴ ἐμπειρία στὴ γλώσσα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καλεῖται «ζωοποιὸς νέκρωσις». Διότι, ὅπως πάηι μᾶς ἐξηγεῖ ὁ Ἀπόστολος, μὲ τὴ χάρι τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος νεκρώνεται μὲ τὴ δύναμν τοῦ Χριστοῦ ἡ ἁμαρτία καὶ καταργεῖται ὁ θάνατος. Καὶ τοῦτο γιὰ νά φανερωθῆ καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἀναστημένου Χριστοῦ μέσα μας· δηλαδή, νά νιώσῃ τὸ σῶμα μας τὴ χάρι τῆς ἀφθαρσίας καὶ ἡ ψυχὴ μας τὴ χάρι τῆς ἀθανασίας, δηλαδή τὴν ἐκ νεκρῶν ζωὴ.

Τὸ φῶς τῆς θείας γνώσεως καὶ ἡ ἀνθρώπινη παιδεία

Εἶναι γεγονός, ὅτι στὴν ἐποχὴ μας ἡ γνώση ἔχει τόσο διευρυνθῆ μὲ τὴ βοήθεια τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς ἠλεκτρονικῆς τεχνολογίας, πού ἔχει καταστῆ παγκόσμια, σέ ὅλα τὰ μῆκη καὶ τὰ πλάτη τῆς γῆς. Ὅμως τὸ ἐρώτημα εἶναι ἂν αὐτὴ ἡ γνώση ἔχει τὴ δύναμν νά ἀπαλλῆξῃ τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τίς συνέπειες τῆς ἁμαρτίας. Ἄν, δηλαδή, μπορεῖ νά δώσει προοπτικὴ αἰωνιότητος, μέλλον καὶ πνευματικὴ ἀξία στό δῶρο τῆς ζωῆς, στὴν πορεία τῆς ἀνθρωπότητος. Κάθε αἰσιόδοξη ἀπάντησι προσκρούει στό γεγονός τῆς ὑπαρξης τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς φθορᾶς. Καὶ δέν ἐξορκίζεται αὐτὸ τὸ παναθρώπινο δράμα οὔτε μὲ τὴν πρόοδο

3 Φεβρουαρίου 2013: ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Συμεών του Θεοδόχου και Ἰωννῆς τῆς προφῆτιδος Ἰωάννου, Νικολάου καί Σταματίου
τῶν ἐκ Σπεισῶν νεομαρτυρίου († 1822).
Ἦχος: β΄ – Ἑωθινόν: Β΄ – Ἀπόστολος: Β΄ Κορ. δ΄ 6-15 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. κβ΄ 35-46.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 10 Φεβρουαρίου, ΙΣΤ΄ Ματθαίου.
Ἀπόστολος: Β΄ Τιμ. β΄ 1-10 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. κε΄ 14-30.

τῆς γνῶσης ἀλλῶ οὔτε καί μέ τά ἐπιτεύγματα τῆς ἐπιστήμης. Ὁ θάνατος περιμέ-
νει ἀδυσώπητα νά σφραγίσει κάθε ἀνθρώπινο ἔργο.

Στόν προβληματισμό αὐτό τά ἰόγια τοῦ Ναζωραίου εἶναι σήμερα ἐπίκαιρα
παρά ποτέ: «Ἐγώ εἰμί ἡ ἀνάστασις καί ἡ ζωή· ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἀν ἀποθάνῃ
ζήσεται» (Ἰω. 11,25). Αὐτή ἡ διαβεβαίωσις τοῦ Θεανθρώπου στήν οἰκουμένη
εἶναι ἡ φυσική καί πνευματική ἐγγύησις γιά τό μέλλῶν τῆς ἀνθρωπότητας.

Ἄρχιμ. Χ. Ν.

Ἀπό τίς νέες παιδικές εἰκονογραφημένες ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

1. Ὁ ἅγιος Βασίλειος

σχῆμα 17x24 ἐκ., σελ. 40)

2. Ὁ ἅγιος Δημήτριος καί ἡ Θεσσαλονίκη

(σχῆμα 17x24, σελ. 46)

Τά νέα παιδικά βιβλία τῆς Ἀθηνᾶς Ντάσιου - Γιάννου πού ἐξέδωσε ἡ Ἀποστο-
λική Διακονία μαθαίνουν στά παιδιά τοῦ Δημοτικῆ Σχολείου μέ εὐκολο καί χα-
ρούμενο τρόπο τή ζωή τοῦ ἀληθινοῦ ἁγίου Βασιλείου καί τοῦ ἁγίου Δημητρίου.

Ἀπό τίς ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

Η ΖΥΜΗ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ὅμιλεις σέ Εὐαγ. περικοπές καί ἑορτές, τοῦ Ἐπισκόπου Φαναρίου κ. Ἀγαθαγγέλου.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς
«Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ
Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὀμιλεῖ. 2) Κά-
θε Παρασκευή καί ὥρα 5.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στόν Ἱ. Προσκυνηματι-
κό Ναό Ἁγίας Βαρβάρας στόν ὁμώνυμο Δῆμο Ἀττικῆς. Προηγείται ἡ Παράκλησις τῆς Ἁγίας καί
ὀμιλεῖ ἕνας ἀπό τοῦς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἔβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς
Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου
Ἀγαθαγγέλος. Σύνταξις, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωσις, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν
διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμον μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr